

Yaz Dedi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Şubat 2018

Zamanın mağrur bir acı olduğunun bilincinde, sevginin de teyakkuzda terk edildiği ikilemi ile çıkıp da yola.

Gölgeleri muhatap bilenlere olsa olsa sözüm aslında sevgiyi çarçur edenlere ve dostluğun mabedine yayılım ateşi açanlara.

Kelimecikler türeyebilir bu iç yenilgisinden ya da dumanı üstünde bir şiire düşer yolumuz. Sıtması tutan şaire sözümüz belki de ya da kendi halinde bir şehir gezginine ne zamanki rahmeti ve inancı katık yapmış iç sesine.

Düşük bütçeli mi olmalı iç sesimizin pazar kaygısı belki de dar alanlarda kısa paslaşmalarla adı tarihe geçen bilinmez sırımına vakıf hangi kelamsa hangi yalansa yine önden düğmeli bir hikâyeyi açıp da masaya yatıran.

Bir beyitte sonlanmayı diliyorum bir de mabedinde ölümün yeniden doğacağına müjdesini veren hangi melekse yine sırlarımla iştil ve kanatlarına tutunmaktan haz ettiğim.

Yüreğimi ıslah eden şiirlerle bezeli zamansız ya da mekânsız bir ölüm mü diliyorum ne? Şairin mevtası olsa olsa müsvedde kâğıdıdır hani yüreğinde kirden de kinden de eser olmayan.

Sileceklerini asla çalıştırmadığım mutluluğun.

Ne zamanki gök ağlasa ben yeniden doğdum.

Öldüğümü biliyordum da yeniden öleceğimi asla tahmin etmedim.

Doğum öncesi bir sancıyla kıvrandım. Kıvrıldı beyitler, sustu şiirler zira ben körebe bir sancıydım.

Yalandan irak ruhumla taşladım şeytanı.

Sevdadan yana ziller taktım da oynadım kuytularda.

Muhatabımdı Yaratıcı.

Melekler hepten de şahidim.

Acılarımı yonttum ve kocaman bir büst yaptım cümlelerden.

Anılarımı unutmuştum ve güncelledim bilinçaltımı.

Şaibeli frekansla tayin etti önce yönümü.

Saptım sağdan ama hep sola çıktı yolum.

Sağ ayağımla başladım güne ama hep solumdaki acıyla sol ayağımla sektim taşlarda, taş yüreklerde.

Taş atanlara ekmek uzattım.

Ekmeği de düşürdüler yere.

Ben çapıldım. Ben acıdım. Acınacak hale düştüm ve öptüm ekmeği üç bin kere.

Şahit tuttukları yalanlar ve yalan beyanlar.

Yalanları zikretti gece.

Gündüzü mademki çuvala koymuştum: imza attım gecenin sonuna ama sonlanmadı gece.

Geceden çıktım yola vardım bir yarımada.

Başkentini ömrün bilemediler oysaki İstanbul'du içimdeki saray ve yangın.

Yangın büyüdü de büyüdü. Ben de büyüdüm.

Yandım.

Hamdım.

Hala da hamım ama bereketliydi kelam. Zihnin açık yüreğim de çok kof.

Çocuk bildiler. Çocuk kalmıştım bazı bazı.

Çocuk gördüler ve elime tutuşturdular pamuk şekerini.

Pamuk kalpli kim ise okşadım usulca saçlarını.

Uçuştı kelebekler ve kelebek ömürlü sevdiklerim.

Çok yaşlıydı iblis.

Metruk idi yaşadığı köhne saray.

Saraylara haber uçurdular.

Saraydan değil de seyirden yanaydım.

Seyretmeye doyamadım Tanrı'yı oysaki görünmezdi.

Doymadım dinlemeye oysaki sesi çıkmaz bilirdim.

Öfkesine mahal verenler olmadı muhatabım ne de olsa kulluğumun ve sevgimin bilincindeydim.

Sevdim hep sevdim.

Kadın erkek ayırt etmeden sevdim.

Diledim de sevimliyi.

Ah, o nankör beyitler.

Dili tutulası şarkılar.

Acıyla beslenen kim ise bendendi, demedim zira en çok bendim acıyan ama acıtmaktan kaçınan.

Acındıranlarla pay ettim merhametimi ne de olsa görgü tanığıydım evrenin ve mademki merhametlilerin en merhametlisi idi sığındığım, nemalandım merhametten.

Sevi dilinden pek bir muzdaripti insanlar ve beylik acılara da pek bir rağbet ediyorlardı madem... lakin gizlemedim ve gizlendim.

Gizlemediğim duygularıyla taradım evreni aslında soyut gerçeklerdi olmazsa olmazım artık nasıl bir ikilemse maruzatım.

Kördüm.

Köreltim.

Çömeldim.

Hamdım.

Zamandım ve mekândım.

Amansızlığın raconu hangi kelamsa meramdım.

Sustum ömür boyu.

Ben sustum Yaratan konuştu.

Ol, dedi. Oldum.

Yaz, dedi.

Başım gözüm üstüne ne de olsa emir büyük yerdendi.